

paa, nemlig, at der etableredes en Medhjælp for ham ved Forsvaret, saaledes at der beskikkedes en Mand, eller han fik Lejlighed til at udnævne en Mand, som kunde være til Stede i Forhørene og i det hele kunde staa ham bi med Raad og Daad under Sagen. Man mente, at han derved paa mere effektiv Maade kunde iværksætte sit Forsvar, end han maaske ellers vilde være i Stand til. Mange af dem, mod hvem der rejses Tiltale, ere jo i en saadan Stilling, at det ikke altid er givet dem selv at kunne varetage deres Forsvar. Man krævede tillige, at den anklagede fik Ret til at forlange Vidner indstævned og afhørte, saa at han derved fik nogen Indflydelse paa, hvorledes Sagen blev oplyst. Naturligvis skulde Klageren til Gengæld have den samme Ret. Man forlangte endvidere, at der i Dommen skulde henvises til den Paragraf i Instruksen, i Henhold til hvilken Dommen var falden, og hvis Straffen var skærpet under Hensyn til tidligere Domme, skulde det anføres i Dommen. Dernæst krævede man, at den anklagede skulde have Regres til en højere Instans, hvis han ikke følte sig tilfreds med den en Gang afsagte Dom, og endelig var der et Krav om, at den saakaldte Konduiteliste blev afskaffet. Det er et Spørgsmaal, jeg vil tillade mig at komme lidt nærmere tilbage til senere.

Resultatet af disse Anstrengelser var, som jeg sagde før, at de kun fik bevilget et af Ønskerne, nemlig Ansættelsen af en Auditor, og det har naturligvis betydet ikke saa lidt for en mere ensartet og, kan jeg sige, mere retfærdig Retspleje. Det er selvfølgelig af Betydning, at man har en upartisk Mand, der ikke er alt for afhængig, til at lede Forhørene og søge Sagen opklaret. Men der mangler, som sagt, adskillige Ting endnu, før Personalet kan føle sig betrygget. Der er den Ulempe ved den nu bestaaende Ordning og den Ordning, som altsaa nu vil blive stadfæstet, hvis det foreliggende Lovforslag gennemføres, at Auditøren vel leder Forhørene og søger Sagen opklaret, men det er Administrationen, der alene dømmer, og det saaledes, at den ikke behøver at rette sig efter Auditørens Indstilling. Administrationen kan se ganske bort fra den og fælde Dom paa et helt andet Grundlag end det, som Auditøren har indstillet. Derved føler Personalet selvfølgelig, at det ikke er saa godt betjent med Hensyn til Retspleje, som det mener at have Krav paa. Det er klart, at naar Administrationen alene har Domsmyndigheden, er

der Fare for, at der kan fældes Domme, som ikke ere helt retfærdige. Det vil i de fleste Tilfælde være Administrationen, der har rejst Anklagen, og den vil som Følge deraf være interesseret i, at Dommen ogsaa bliver i Overensstemmelse med Anklagen, selv om der muligvis ikke under Sagens Oplysning er kommet det Resultat frem, som man oprindeligt havde tænkt sig, og der er derfor stærk Stemning hos Personalet for at faa denne Tilstand afløst af en anden. Dertil kommer i denne Forbindelse, at anklagede ikke har nogen Garanti for, at der ikke kommer uvedkommende Hensyn til at spille en Rolle ved Sagens Paadømmelse. Det menes, at der af Statsbaneadministrationen ofte er afsagt Domme paa et Grundlag, som den anklagede slet ikke har haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med, hvor han slet ikke ved, hvilke Ting der er fremlagt i Sagen, og ikke har haft Lejlighed til at tage det i Betragtning ved sit Forsvar. Der kan foreligge hemmelige Dokumenter, fortrolige Skrivelser og saadanne Ting, som han ikke kender det mindste til, og som under den bestaaende Ordning kunne faa en meget bestemmende Indflydelse paa Dommen. Den anklagede faar ikke en Gang nogen Udskrift af selve Sagen. Han har ganske vist Lov til at indsende et Forsvarsskrift, og Auditøren skal selvfølgelig oplyse ham om alt, hvad der er fremskommet. Det tror jeg ogsaa sker. Men vi kunne let være enige om, at det ikke altid er let for en Mand, hvis Skoleuddannelse maaske ikke har været videre grundig, at følge disse Oplysninger, at huske dem og straks være klar paa, hvorledes Sagen ligger, og hvad han skal anføre til sit Forsvar. Grundlaget for en saadan Retsordning maa være, at den anklagede faar Adgang til at gøre sig bekendt med alt, hvad der foreligger i Sagen, enten ved en Udskrift af alle Sagens Akter eller ved Udlaan af Dokumenter. Man vil dertil sige, at der kan foreligge Dokumenter, som ikke maa komme til andres Kundskab, men dertil svarer jeg, at saa maa saadanne Dokumenter heller ikke spille nogen Rolle ved Dommen. Det er en fundamental Fordring, at ingen dømmes, uden han har haft Lejlighed til at forsvare sig mod alt, hvad der er bragt frem mod ham.

Blandt de hemmelige Dokumenter, som vistnok ofte have spillet en Rolle, naar der er afsagt Domme i disse Sager, er den saakaldte Konduiteliste. Det er en Ting, som jeg tror, Statsbanernes Administration sætter meget stor Pris paa. Men jeg tror,